

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **P. E.**
X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
Ke Skalce 5907/47, 586 01 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2025, č. j. KUJI 52832/2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* náhradu nákladů řízení.
- II. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

- 1. Žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec. Žalobce zpochybňuje správnost měření rychlosti a tvrdí, že mělo být ve správním řízení nařízeno ústní jednání. Soud žalobu zamítl pro její nedůvodnost.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

- 2. Žalobce dne 11. 1. 2025 řídil své vozidlo na silnici I/38 rychlostí, kterou silniční rychloměr RAMER 10 C naměřil ve výši 115 km/h. Po odečtení odchylky skutečná rychlost činila 111 km/h. V daném úseku ale platí nejvyšší povolená rychlost 90

km/h. Žalobce ji tak překročil nejméně o 21 km/h. Magistrát města Jihlavy („magistrát“) v příkazním řízení tento skutek podřadil pod § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Policisté pracovali s kalibrovaným zařízením s platným ověřovacím listem a postupovali podle návodu k obsluze. Proto magistrát uznal žalobce vinným z přestupku a uložil mu pokutu 2 200 Kč.

3. Žalobce proti příkazu podal odpor. Magistrát tedy pokračoval ve standardním řízení. Po vyrozumění žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí obdržel jeho žádost o ústní jednání. Neobsahovala jakékoliv bližší zdůvodnění, proč žalobce ústní jednání navrhuje. Magistrát proto zamítl tuto žádost usnesením, protože neshledal, že by ústní jednání bylo nezbytné k uplatnění práv žalobce. Přestupek byl řádně zadokumentován listinnými důkazy, zejména záznamem o přestupku s fotografií ze silničního radarového rychloměru RAMER 10 C. Spolehlivost měřícího přístroje byla ověřena a dokládá ji ověřovací list. Vše je součástí správního spisu. Ústní jednání by tedy bylo nadbytečným úkonem. Magistrát poté rozhodnutím ze dne 3. 4. 2025, čj. MMJ/OD/108522/2025/ChV („rozhodnutí magistrátu“), rozhodl ve věci stejně jako v případě dříve vydaného příkazu.
4. Žalobce se proti rozhodnutí magistrátu i proti usnesení o zamítnutí návrhu na ústní jednání odvolal. Jeho námitky se soustředily na zpochybnění práce policistů a správnosti měření. Dožadoval se stále ústního jednání. Chtěl v něm vznést námitky proti postupu policistů při měření rychlosti. Tvrdil, že rychloměr RAMER 10 C použili v rozporu s technickými pravidly a že měření bylo chybné. Bez výsledku policistů podle něj není možné ověřit dodržení návodu k obsluze, úhlu měření ani kvalifikaci obsluhy.
5. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí magistrátu a neshledal žádné pochybení. Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2025, čj. KUJI 52832/2025 („rozhodnutí žalovaného“), proto odvolání žalobce zamítl a obě rozhodnutí magistrátu potvrdil.
6. Žalovaný se zabýval tím, zda měl magistrát povinnost nařídít ústní jednání. Ve svém rozhodnutí zopakoval argumentaci magistrátu a dodal, že právo na obhajobu lze s ohledem na charakter přestupkového řízení vykonávat i pouze písemnou formou. Žalobce byl řádně informován, poučen a měl možnost uplatnit svá práva písemně. Žalovaný ve shodě s magistrátem uvedl, že v daném případě ústní jednání nebylo nezbytné k uplatnění práv žalobce, ani nemohlo přispět k lepšímu zjištění skutkového stavu. Žalobce neoznačil žádné konkrétní skutečnosti, které by při ústním jednání vyžadovaly osobní přítomnost všech zúčastněných. Magistrát měl skutkový stav za dostatečně zjištěným díky listinám ve spise. Zamítnutí žádosti o ústní jednání proto bylo v souladu se zákonem. Nešlo o zásah do práva žalobce na obhajobu, protože měl možnost reagovat písemně, vyjadřovat se k podkladům a doplnit svá tvrzení.
7. Žalovaný odkazuje na úřední záznam policie, ve kterém se uvádí, že měření proběhlo proškolenou obsluhou v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Účelem správního řízení není hodnotit práci policie. Jedině kontrolní orgány policie jsou ze zákona kompetentní posoudit správnost postupu policejní hlídky. Žalovaný se opírá o judikaturu, podle níž není důvod pochybovat o tvrzeních policisty, neboť policista nemá na výsledku věci zájem a je vázán služební kázní. Tato presumpce věrohodnosti podle žalovaného eliminuje potřebu výsledku zasahujících policistů. Úřední záznam

a záznam z měření jsou dostatečné důkazy, absence rozporů v nich vylučuje potřebu doplňovat dokazování. Správní orgán má hodnotit důkazy ve spise podle zásady jejich volného hodnocení. Záznam o přestupku obsahuje všechny potřebné údaje, je vnitřně bez rozporů a měřicí zařízení bylo v době měření řádně ověřeno metrologickým střediskem. Žalovaný proto uzavřel, že by dokazování výsledkem policistů bylo neúčelné.

8. K otázce správnosti měření žalovaný uvádí, že policie provedla měření kalibrovaným zařízením, které mělo v době kontroly platné ověření. Ověřovací list je důkazem způsobilosti měřidla. Prohlášení policie v úředním záznamu, že měření proběhlo „proškolenou obsluhou v souladu s návodem k obsluze“, je dostatečné. Z absence chybových hlášení či nelogických údajů v záznamu žalovaný dovozuje, že přístroj byl nastaven správně.
9. K samotným technickým aspektům (úhel měření, umístění hlídky, správné použití zařízení, kvalifikace obsluhy) žalovaný neprovádí žádný další věcný rozbor. Ve svém rozhodnutí konstatuje, že tyto otázky nejsou předmětem správního řízení a že policie postupovala v souladu s návodem. Verifikace nastavení úhlu či dodržení metodických postupů není nutná, protože nejsou ve spise indicie, které by správnost měření zpochybňovaly. Listinné důkazy tvoří ucelený, logický celek, který vylučuje existenci důvodných pochybností o skutkovém stavu. Z toho žalovaný dovozuje, že nebyl důvod doplňovat dokazování ani provádět výslech policistů.
10. Závěrem žalovaný uvádí, že z provedených důkazů plyne jasný závěr o tom, že žalobce přestupek spáchal. Uložená pokuta je při spodní hranici zákonného rozpětí, a proto ji žalovaný považuje za přiměřenou.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. Žalobce namítá porušení svého práva na obhajobu, protože magistrát zamítl jeho návrh na konání ústního jednání. Chtěl na něm uplatnit konkrétní námitky týkající se správnosti měření rychlosti, způsobu použití rychloměru RAMER 10 C, dodržení podmínek měření a odborné způsobilosti policistů. Žalobce rovněž tvrdí, že část doručování proběhla nezákonně, protože magistrát doručil písemnost údajnému zmocněnci, kterého přitom nikdy nezmocnil.
12. Žalobce namítá, že žalovaný opomenul provést důkaz, který žalobce navrhl. Nezákonně odmítl provést výslech policistů, kteří měření prováděli. Podle žalobce nelze bez výsledku obsluhy přístroje ověřit, zda měření proběhlo za správných technických podmínek, zejména zda policisté dodrželi předepsaný úhel měření a zda byl přístroj správně ověřen. Žalovaný mu tím odepřel možnost ověřit správnost použití měřicího zařízení. Žalovaný nevysvětlil, proč tento důkaz neprovedl. Rozhodnutí tak je nezákonné, neboť se opírá o neúplně zjištěný skutkový stav.
13. Žaloba dále obsahuje technické výhrady k měření rychlosti. Radar RAMER 10 C údajně nekompenzuje úhel automaticky a nesprávné natočení tak může významně ovlivnit výsledek. Žalobce poukazuje na to, že mu policisté nepředložili ověřovací list radarového zařízení a že správní orgány neprověřily tvrzení o možném nesprávném postupu. Rozhodnutí žalovaného neobsahuje hodnocení technických aspektů. Žalobce výslovně uvedl, že měření mohlo být technicky chybné a radar nebyl řádně umístěn, žalovaný tak musel prokázat opak. Za podstatné považuje i to,

že naměřená rychlost leží na hranici mezi sankčními kategoriemi. Proto i malá technická odchylka mohla mít vliv na právní kvalifikaci skutku.

14. Žalobce si stěžuje na formalistický a přepjatě úřednický přístup správních orgánů. Žalovaný se nevěnoval objektivnímu přezkoumání důkazů, nýbrž jen formálním aspektům. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně přenesl odpovědnost za přezkum postupu policie na žalobce tím, že mu vyčetl, že nepodal stížnost na policisty. Odmítá argument žalovaného, který v rozhodnutí uvádí, že není účelem správního řízení zkoumat kvalitu práce policie. Podle žalobce má správní orgán povinnost přezkoumat zákonnost postupu policie v rámci konkrétního důkazu a tento přezkum nelze delegovat na stížnostní procesy Policie ČR. Ty mají totiž zcela odlišný účel, a to kárný a personální dohled. Odkaz na stížnostní procesy policie je podle žalobce účelový a odporuje procesním právům. Stížnostní mechanismus je nezávislý na správním řízení a jeho nevyužití nelze vykládat jako důkaz o tom, že námitky nemají opodstatnění.
15. Podle žalobce je povinností správního orgánu přezkoumat zákonnost a věrohodnost všech důkazů, včetně těch pořízených policií. Nemají se spoléhat na jejich údajnou nezaujatost. Skutečnost, že důkaz pořídil orgán veřejné moci, nezakládá jeho apriorní nadřazenost ani presumpci pravdivosti. Zvláště žalobce kritizuje argument, že policista „nemá na výsledku věci zájem“, který podle něj nemůže nahradit dokazování a nevyvrací možnost technické nebo lidské chyby. Nadto je toto tvrzení spekulativní, neprokazatelné a právně bezcenné.
16. **Žalovaný** v reakci plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde o námitku nezákonného doručování, přiznává, že magistrát v rozhodnutí uvedl, že vyrozumění o pokračování v řízení o přestupku bylo doručeno zmocněnci obviněného, ale mělo jít pouze o chybný zápis. Ze spisu je zřejmé, že toto vyrozumění, stejně jako ostatní následné písemnosti, se doručovaly vždy přímo žalobci do datové schránky.

IV. Posouzení věci

17. Žaloba *není důvodná*.
18. Žaloba na různých místech obsahuje totožné či opakující se námitky. Soud je proto pro větší přehlednost systematicky seskupil do několika vzájemně souvisejících tematických okruhů. Tento postup umožňuje posoudit jednotlivé žalobní body a zajistit srozumitelnost odůvodnění rozsudku.
19. Předmětem sporu je hlavně to, zda měl magistrát, resp. žalovaný nařídit ústní jednání, zda žalovaný postupoval správně, pokud odmítl vyslechnout policisty, zda ob stojí technické výhrady žalobce k měřicímu přístroji, zda žalovaný správně posoudil věrohodnost tvrzení policistů, a zda doručení jedné z písemností proběhlo v souladu se zákonem.

a) Ústní jednání a právo žalobce na obhajobu

20. Podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán:

„nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen.“

Toto ustanovení tedy nezaručuje právo na ústní jednání *bez dalšího*. Podmínkou je jeho *nezbytnost*.

21. Podle soudu žalovaný nepochybil tím, že ústní jednání nenařídil, třebaže to žalobce požadoval (viz jeho námitky v bodě 11 výše). Přestupkový zákon neukládá povinnost ústní jednání konat. Ponechává správnímu orgánu prostor pro uvážení, zda takový postup shledá nezbytný. Toto uvážení limituje pouze zákaz svévole (§ 2 odst. 2 správního řádu). Správní orgán tedy může rozhodnout ve věci i bez nařízení jednání. Cílem zákazu svévole potom je, aby správní orgán uskutečňoval svoji pravomoc k takovým účelům a takovým způsobem, k jakým mu ji zákon svěřil. Správní orgán nesmí své pravomoci překročit. Krajský soud tedy posuzoval, zda žalovaný tento prostor pro uvážení využil racionálně a s ohledem na obsah spisu.
22. V projednávané věci skutkový stav opravdu měl dostatečný základ ve spise. Žalovaný i magistrát měli k dispozici ucelené a vzájemně souladné listinné důkazy, přičemž žalobce nepředestřel žádnou skutečnost, kterou by mohl uplatnit pouze při ústním jednání a nikoliv písemně.
23. Údaje uvedené ve správním spise jsou logické, vnitřně konzistentní, bezrozporné, měřicí přístroj nenahlásil žádné chybové hlášení a ve správním spise se nachází platný ověřovací list. Žalobce uvádí, že „i malý úhel může ovlivnit výsledek“, aniž by uvedl, že v jeho případě nějaké takové konkrétní podezření vzniklo. Neodkazuje na žádnou konkrétní nesrovnalost v úředním záznamu, přiložených fotografiích ani ověřovací listině. Jeho námitky proto zůstaly v rovině hypotetických možností, které samy o sobě nezakládají potřebu nařídít ústní jednání.
24. Postup žalovaného proto nelze považovat za exces či zneužití správního uvážení. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že rozhodnutí bez ústního jednání bylo v souladu se zákonem. Žalovaný svůj postup řádně vysvětlil, opřel jej o obsah správního spisu a žalobce neprokázal, v čem by mu absence ústního jednání bránila v uplatnění jeho práv.

b) Neprovedení důkazu výsledkem policistů

25. Žalobce tvrdí, že žalovaný ve svém rozhodnutí nevysvětlil, proč nepřistoupil k provedení důkazu výsledkem policistů (blíže viz bod 12 výše). Ani v tomto však žalobci nelze dát za pravdu.
26. Žalovaný v rozhodnutí totiž výslovně uvádí, že v úředním záznamu, který policie vypracovala, stojí, že měření provedla proškolená obsluha v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Výslech zasahujících policistů tak byl podle žalovaného z důvodu procesní ekonomie zbytečný. Ve svém rozhodnutí také vysvětlil, že magistrát provedl v takovém rozsahu, aby o přestupku mohl objektivně rozhodnout. Označil i stěžejní důkazy, ze kterých vycházel.
27. Soud konstatuje, že povinnost správního orgánu provést navržený důkaz není absolutní. Podle § 52 správního řádu správní orgán rozhoduje, které důkazy provede, přičemž musí dbát na zásadu zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
28. V projednávané věci žalovaný svůj postup řádně odůvodnil. Měření rychlosti provedla proškolená obsluha v souladu s návodem k obsluze, což je podstatná

skutečnost pro posouzení zákonnosti měření. Za této situace lze opravdu považovat výslech policistů za nadbytečný, neboť by nepřinesl nové relevantní skutečnosti.

29. V rozsudku ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 18/2011-54, se Nejvyšší soud zabýval zjišťováním skutkového stavu v obdobném případě, tedy měřením rychlosti rychloměrem při překročení povolené rychlosti. Hodnotil, zda úřední záznam policie, záznam z měřicího zařízení výpis z evidenční karty řidiče a ověřovací list rychloměru v daném případě postačí. Soud dospěl k závěru, že „takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.“ Nejvyšší správní soud zde také dovodil, že nižší instance nepochybila, jestliže z důvodu nadbytečnosti nepřistoupila k dalšímu dokazování navrženými výpověďmi svědků – zasahujících policistů, a ani nezjišťovala, zda byli policisté oprávněni a proškolení k obsluze měřicího zařízení.
30. Proto i krajský soud nyní shledal, že rozhodující skutečností je, že měření rychlosti provedla policejní hlídka takovým zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky a bylo řádně ověřeno podle zákona o metrologii. Tato okolnost zajišťuje spolehlivost a zákonnost získaného důkazu. Proto další dokazování formou výslechu policistů nemohlo přinést nové relevantní skutečnosti. Správní orgán tedy postupoval v souladu se zásadou procesní ekonomie, pokud se opřel o úřední záznam a ověřovací list, a soud tento postup považuje za přezkoumatelný a zákonný.
31. Argumentace žalovaného je přílehavá. Žalovaný řádně zdůvodnil nadbytečnost provedení navrhovaného důkazu, stejně jako skutečnost, že výslech policistů nebyl způsobilý jakkoli změnit jeho závěr. Soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, když důkaz výsledkem policistů neprovedl, a jeho rozhodnutí v tomto ohledu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

c) Technické výhrady k měření – RAMER 10 C

32. Žalobce staví své výhrady proti správnosti měření na tom, že správní orgány nedoložily splnění technických podmínek použití rychloměru RAMER 10 C (bližší viz bod 13 výše). Tvrdí, že z obsahu spisu neplyne, zda měření proběhlo za podmínek, které tento typ zařízení vyžaduje, a upozorňuje na některé nedostatky. Současně však neuvádí konkrétní skutečnosti, která by přímo svědčily o chybě v měření. Krajský soud i tyto námitky považuje za nedůvodné.
33. Žalobce staví žalobu na obecných tvrzeních, které nevztahuje ke konkrétnímu měření. Nikde neuvádí, že by snad policisté stáli mimo doporučenou pozici nebo že by přístroj vykazoval chybu. Neuvádí ani žádnou nesrovnalost v údajích zobrazených na záznamu měření, která by neodpovídala reálnému průběhu měření. V projednávané věci zůstala argumentace žalobce v natolik obecné rovině, že se mu nepodařilo provedené měření (či další důkazy) jakkoliv zpochybnit.
34. Oproti tomu napadené rozhodnutí obsahuje konkrétní souladná fakta. Měřicí zařízení bylo v době provádění kontroly řádně ověřeno a způsobilé k použití měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Ověřovací list je součástí správního spisu. Záznam z měření uvádí rychlost, místo, čas i parametry měření. Měření prováděla

proškolená hlídka dopravní policie a žádné údaje ve správním spise nesvědčí o nesprávném postupu.

35. Soud upozorňuje, že technické aspekty a fungování měřicího přístroje RAMER 10 C byly opakovaně předmětem judikatury. Podle soudů „je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, (...)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011-115). Shodný závěr učinil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 14. 6. 2017, čj. 1 As 83/2017-59, nebo také v rozsudku ze dne 2. 8. 2018, čj. 8 As 161/2017-44.
36. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 309/2015-51, také vyplývá, že pokud měřicí přístroj RAMER 10 C vytvoří záznam, interní testy proběhly správně a měření je hodnověrné: „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován. Vůbec by tedy nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka už vyhodnotila proces měření jako správný.“
37. Jinými slovy, měřicí přístroj RAMER 10 C má interní testy a verifikace, které probíhají automaticky. Jestliže tedy existuje záznam s hodnotou rychlosti, měřidlo vyhodnotilo měření jako správné. Soud z tohoto důvodu považuje technickou stránku měření v daném případě za dostatečně osvědčenou. Fungování měřicího přístroje RAMER 10 C lze přirovnat k fungování jednoduchého elektrického obvodu. Jestliže jsou vodiče zapojeny do uzavřeného kruhu, rozsvítí se žárovka. V jazyce měření rychlosti – vytvoří se záznam. Když se elektrický obvod přeruší, žárovka nesvítí (a přístroj RAMER 10 C rychlost nezměří).
38. Krajský soud uzavírá, že žalobce staví své výhrady na hypotetických scénářích možných pochybení, aniž by je sám vztáhl ke konkrétním údajům zachyceným ve vlastním měření. Za situace, ve které správní spis obsahuje platný ověřovací list, souladný záznam z měření, úřední záznam, fotografie a žádný rozpor svědčící o technické chybě, se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že technické námitky žalobce nemohou zpochybnit správnost provedeného měření.

d) Posouzení věrohodnosti policistů

39. Další skupina žalobních námitek se týká obecně presumpce věrohodnosti policistů. Žalobce namítá, že správní orgán postupoval formalisticky, nesprávně odkázal na stížnostní mechanismy a apriorně předpokládal věrohodnost policistů, místo aby objektivně přezkoumal zákonnost a věrohodnost všech důkazů, včetně těch pořízených policií (blíže viz body 14 a 15 výše). Tyto námitky žalobce též nejsou důvodné.
40. Žalovaný správně vyhodnotil věrohodnost zasahujících policistů, kteří působí u dopravní policie. Jejich hlavním úkolem je dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, včetně kontroly dodržování rychlosti.
41. Na podporu tohoto závěru žalovaný přílehavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114. Podle tohoto rozsudku není důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, který vykonává služební povinnost bez osobního zájmu na výsledku věci a je vázán zásadou, aby případný

zásah do práv osob nepřekročil nezbytnou míru. Rozsudek potvrzuje, že pokud policista vykonává služební povinnost bez osobního zájmu na výsledku věci, není důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení.

42. Žalobce razantně rozporuje tvrzení, že policisté vykonávají své služební povinnosti bez osobního zájmu na výsledku věci. Žalovaný jej proto správně odkázal na stížnostní mechanismus Policie ČR, ve kterém může namítat možné porušení etického kodexu policie.
43. Postup žalovaného není v rozporu s principem volného hodnocení důkazů, jak tvrdí žalobce, ale naopak jej naplňuje, protože správní orgán vycházel z povahy služební činnosti policistů, z absence motivace k nepravdivému tvrzení a ze závěrů Nejvyššího správního soudu. Žalobce navíc neprokázal žádné konkrétní okolnosti, které by věrohodnost policistů zpochybňovaly. Jeho námitka tak zůstala v rovině obecného tvrzení bez opory v důkazech.

e) Nezákonnost doručování

44. Žalobce namítá, že byl zkrácen na svých procesních právech tím, že žalovaný chybně označil adresáta doručení jedné z písemností. Magistrát podle žalobce nesprávně doručil vyrozumění o pokračování řízení ze dne 6. 3. 2025 do datové schránky údajnému zmocněnci, kterého on však nikdy neustanovil a nikomu ani plnou moc neudělil. Toto vyrozumění mu tedy údajně nebylo doručeno, v čemž spatřuje závažnou procesní vadu.
45. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že magistrát v rozhodnutí uvedl, že vyrozumění o pokračování v řízení o přestupku bylo doručeno zmocněnci obviněného, ale mělo jít pouze o chybný zápis. Ze spisu je zřejmé, že toto vyrozumění, stejně jako ostatní následné písemnosti, byly doručovány vždy přímo žalobci do datové schránky.
46. Soud uzavírá, že formální chyba v označení adresáta doručení sama o sobě nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Ze spisu je patrné, že žalobce zmiňovanou písemnost obdržel do datové schránky. Dne 11. 3. 2025 zaslal magistrátu reakci (žádost o ústní jednání). Je zřejmé, že ostatní písemnosti byly označeny správně. Žalobce v řízení reagoval, v případě blanketního odvolání svoje podání ve stanovené lhůtě doplnil.
47. Pochybení ve špatném označení v případě jednoho přípisu nemělo reálný dopad na možnost žalobce uplatňovat svá procesní práva. Nejde proto o vadu, která by mohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
49. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto*

rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. listopadu 2025

Martin Kopa v. r.
samosoudce